Незмінно жду прибою в час вечірній,
Або щоб місяць,
плеканий в теплі,
З тонким уривком хмари на чолі,
Замислено різьбив сади нагірні.

Та в далині зосталось миле море,
Нагірний сад далеко од очей,
І не встає німий пестун ночей
Ласкавого прилляти блиску в морок.

І в час,
коли на обрії далекім
Впадає в ніч останній струм зорі,
Я, мріючи на кам'янім дворі,
Лиш города суворий чую клекіт.